

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. N° 200.

63de Møde.

Mandagen den 13de Mai.

(Forts.)

Besælsk (forts.): Dersom det er at nærme sig til en Regjering, da er det skeet efter en anden Maalestok, end den, jeg anseer for at være den, der i Almindelighed ved slige Leiligheder bruges. Jeg skal dernæst erindre om, at denne Skrivelse blev tilstillet Finantsbestyrelsen den 2den Juni 1848, at det altsaa var den yderste Tid; at Bankbestyrelsen, angaaende denne Sag, saavidt jeg veed, havde holdt sit første Møde i Mai Maaned, at den ikke kunde blive færdig før den 2den Juni, uagtet det var Bankens Bestyrelse bekendt, at det hastede med Forordningen, at Creditbeviserne nødvendigt maatte udgives i Juni Termin, og at Bankbestyrelsen desuagtet ikke kunde faae Tid til at give sin endelige Bestemmelse, førend den 2den Juni. Og, mine Herrer! jeg vil spørge Dem, dersom Bankens Bestyrelse havde opnaaet det, som den anmodede Ministeriet om, dersom Ministeriet var gaaet ind paa det og havde sagt: „Ja, vi anerkjende, at vi have taget fejl, vi anerkjende, at det er en Overtrædelse af Bankens Actoi, vi love, det skal aldrig skee oftere“, saa vil jeg spørge Dem, hvorledes Stillingen havde været? Dersom Ministeriet ikke havde været i Bestiddelse af mere Kraft, men var gaaet ind paa en saadan Betingelse, hvilken Afgøelse kunde man da vente, at Folk i Almindelighed skulde have for et Ministerium, der saa lidet kjendte sine Pligter, saa lidet kjendte sine Rettigheder, at det vieldigst kaldte tilbage det, som det efter noie Overveielse havde fremlagt for Danmarks Provindstilstænder? Jeg troer derfor ikke, at det kan siges, at Bankens Bestyrelse i de Forhandlinger, som gik forud for Forordningen af 5te Juni 1848, har vilst særdeles Iver for at hjælpe Landet ud af den betænkelige Stilling, hvori det, med Hensyn

til det Finantstille, var stædt. Jeg skal iøvrigt ikke indlade mig paa det Argument, som er blevet hentet fra Tolvmillionsagen, at det var langt større Interesser, som der stode paa Spil. Om man vil, ja, i pecuniar Henseende kunde der vel for Banken være større Interesser med Hensyn til Tolvmillionsagen; men, naar man taler om selve Sagens Vigtighed, naar man tænker paa, at her er Spørgsmaal om Bankens Hovedprivilegium, om Bankens Seddelmonopol, da mener jeg ikke, at man kan sige, at Tolvmillionsagen er vigtigere i saa Henseende. Naar man iøvrigt vil paaberaabe sig Tolvmillionsagen, da skulde man først bevise, at Bankens Bestyrelse var competent til at afflutte den Overenskomst, som i den blev truffen; thi endnu har jeg ikke hørt den Sætning gjendrive, at, naar der opstaaer et Spørgsmaal imellem Regjeringen og Bankens Bestyrelse om Bankens Rettigheder, da er ifølge Bankens Actois udtrykkelige Ord Hoiesteret det Forum, for hvilket Retsspørgsmaalet skal afgjøres, og der er intetsteds indrømmet Bankens Bestyrelse Ret til at afflutte en saadan Overenskomst.

Formanden: Jeg veed ikke om den ærede Landstingsmand attraaer at knytte noget Forslag eller Tillæg til Loven ved den hele Fremstilling idag, som han allerede paabegyndte under den første Behandling; thi, hvis det ikke er Tilfældet, kan jeg ikke nægte, at jeg mener, at den hele Discussion ikke er saa ganske paa sit Sted. Dersom det derfor vilde have til Følge, at denne Discussion igjen maatte udbrede sig videre, maa jeg i alt Fald bede, at den maa være indskrænket til den størst mulige Korthed.

Blechingberg: Jeg skal blot gjøre et Par korte Bemærkninger. Med Hensyn til Bankbestyrelsens Competence skal jeg kun yttre, at det efter Actoien er den forenede Bankbestyrelse, der har den fulde Myndighed, kun under Control af Bankcommissairen. Med Hensyn til Sagens Realitet maa jeg bemærke,